

זמני השבת

כניסת שבת: 19:15

יציאת שבת: 20:07

רבנו תם: 21:01

הזמנים לפי אופק באר שבע

העלון השבועי
למשפחה

פרקי אבות ד'

עורך: נריה אטון, פרשת בזזוקותי,

נא לא לקרוא בשעת התפילה, העלון טעון גניזה.

מחזק מאוד
חובה לקרוא!!!

דבר העורך

פרשת בזזוקותי

"אם בזזוקותי תלכו"

רש"י: שתהיו עמלים בתורה.

בעמל התורה ישנם כמה אפשרויות, אחד האפשרויות שמסבירים רבותינו הוא ענין ההתמדה. גם אם אדם יקבע לעצמו ללמוד בכל יום עשר דקות תורה אבל יתמיד בכזהרי הוא מעומלי התורה.

אומרים חז"ל: שהנשמה עולה לשמים לאחר מאה ועשרים שנה שואלים את האדם בבית דין של מעלה ג' שאלות:

1. ציפית לישועה (לביאת המשיח)? 2. נשאת ונתת באמונה? 3. קבעת עיתים לתורה?

והשאלה נשאלת: מדוע בבית דין של מעלה שואלים: "האם אדם קבע עיתים לתורה?" ולא שואלים "למדת תורה?", והתשובה היא מכיון שאדם שקובע עיתים לתורה ואף פעם לא מפסיק מרצף זה אפילו כל יום חמש דקות שכרו רב עד למאד.

סיפר מגיד המישרים רבי אברהם אלימלך בידרמן שליט"א: מעשה ביהודי שעשה תורתו קבע ומלאכתו עראי, ואע"פ שנאלץ לעסוק ביגיע כפיו במשך רוב שעות היום כדי לכלכל את בני ביתו, קבע עתים לתורה והשתתף בשיעור גמרא מדי יום ביומו, 'שיעור' זה היה אצלו כחק ולא יעבור, מעולם לא החסיר אפילו פעם אחת

מלהשתתף בשיעור. והנה בסימן טוב אחיו היחיד עמד להכניס את בנו תחת החופה בשעה טובה ומוצלחת, כשהחתונה נקבעה לעיר אחרת. האחים היו מאוד קשורים, והוא הוכרח להופיע בחתונה בן אחיו מקבלת הפנים עד סיום החתונה.

לא ידע מה לעשות, הרי לשם הופעתו בחופה יצטרך להחסיר באותו יום מהשיעור הקבוע... בכובד ראש ניגש אל מגיד השיעור ושאל: "מה עלי לעשות במקרה זה - שיפקד מקומי בשיעור בחופה של בן אחי?". חשב מגיד השיעור, וענה: "אני מציע כדי שתוכל לקיים שניהם, יש ברשותי 'טייפ' (קלטת), בו הוקלט השיעור מהמחזור הקודם בדף שנלמד כאן למחר, אתן לך את הטייפ, ושמע אותו בדרך נסיעתך לחתונה, ונמצאת מקיים 'ובלכתך בדרך' בהידור רב, והרוחת את שניהם - את שיעור התורה לא החסרת, ומהחתונה לא נפקד מקומך". אותו יהודי התמלא שמחה, שלא הפסיד את לימודו הקבוע.

למחרת היום בעת הצהריים נכנס היהודי עם כל בני משפחתו לרכבו, והחל בנסיעה לקראת החתונה הגדולה, וגם החל לשמוע את שיעורו הקבוע בגמרא. תחילת הדרך עברה עליהם מתוך

דברי תורה בהתרוממות הרוח, אך לא עבר זמן רב ומצא האיש את עצמו נוסע מאחורי משאית גדולה אשר לאחוריה התנוסס לוח זהירות: "מטען חריג וכבד לפניה", והחלו 'זוחלים' על הכביש במקום נסיעה על הדרך. והנה, יושבי הרכב הביטו בשעון וראו כי לפי הנסיעה האטית הזאת יגיעו כשתסתיים החתונה, בלית ברירה החליט הלה לעקוף בדרכו את המשאית על ידי נסיעה לכמה רגעים בכביש המוביל לכיוון ההפוך מכיוון נסיעתם (בפס ישר ולא מקוטע המתיר לעקוף). למותר לציין, שאיסור גמור לנהוג כן, וחמירה סכנתא מאיסורא. אך אין דנים את האדם בשעת דוחק ולחץ, ואכן, בדק את הדרך הנגדית וראה כי אין רכבים, וכבר החל לסובב את הרכב להיכנס לאותו נתיב הנגדי, ולפתע נשמע באזנו קול בוקע ועולה (אזעקה גדולה) מתוך רכבם של שוטרים, מיד חזר למקומו הראשון, ותיכף נגלה לפניו מראה מחירד כי מצד

הנגדי נסעה עוד משאית במהירות עצומה שאילולי היה נשאר על אותו נתיב עוד רגע קט היו כל בני המשפחה עולים למנוחתם בגן עדן... כראותו את הנס הגדול הודה לה' על כל חסדיו, ושמח בלבו על חייו שניצלו, ואף כבר היה מוכן לשלם לשוטרים כל קנס אשר יושת עליו. אמנם כאשר התעשת והמתין לשוטרים שיתנו לו קנס כדין העובר על החוק לא מצא אותם כלל, ואף לאחר חקירות ובידוק לא ראה כל

זכר לשוטרים. ולא הבין להיכן הלכו השוטרים הרי לפני כמה רגעים שמע את קול הסירנה הבוקע מרכבם של השוטרים, ואיך נעלמו כהרף עין. הדבר היה בפניו כחידה סתומה, אבל מה יעשה, וכי ידלוק אחרי השוטרים 'הרואים ואינם נראים' לשלם קנסות...

לאחר מכן נטתה המשאית מהדרך ופנתה עבורו מקום ליסע ברווח, וב"ה הגיע למקום החתונה בעוד היום גדול... לאחר סיום החתונה עשו את דרכם לחזור לביתם, על אם הדרך החליט האברך לחזור על תלמודו והדליק שוב את הטייפ, ויהי בהגיעו לאותו חלק ששמע בצהרי היום את 'סירנה' של השוטרים שמע שוב את הקול בוקע ועולה. או אז הבין שבאמת לא היה שם שום שוטר, ורק לפני כמה וכמה שנים כשמסר המגיד שיעור את שיעורו עבר וחלף שם שוטר שמיהר לדרכו והשמיע את קולו ברמה, וקול זה שב להישמע היום כשנקלע לסכנה על אם הדרך כשמהר לחתונתו. נמצא שהקב"ה הזמין את העלתו מבעוד מועד, ובזכות שמירתו על קביעת העיתים נודמנה הצלה זו לפתחו, כי מוצאי מצא חיים (משלי ה, ל"ה).

פרפראות לתורה

"אם בזוהרותי תלכו"

העיר על זה רבי מנחם רפא מפורט, בעל "מנחה בלולב", במילת הפתיחה "אם" שבפרשה זו מרומזות הגאולות והגאולים של ישראל בעבר ובעתיד. בגלות מצרים "אם" – רמז לשני גואלי ישראל משעבוד מצרים: אהרון ומשה. בגלות מדי ופרס "אם" – רמז למצילי העם מגזירות המן הרשע אסתר ומרדכי. ובגאולה השלמה לעתיד לבוא, "אם" רמז לאלוהו מבשר הגאולה ולמשיח.

"אם בזוהרותי תלכו"

מעירים כאן חכמי ישראל: פסוקי הברכה בפרשת "בחוקותי" מתחילים באות א' – "אם בחוקותי תלכו" ומסתיימים באות ת' – ואולך אתכם קוממיות. דבר זה בא לרמז לנו, שמוטל על ישראל לקיים את כל מצוות התורה, מ – א' עד – ת'. ואז יתקמו בהם כל הברכות האמורות בפרשה.

"וישבתם לבטח בארצכם. ונתתי שלום בארץ..."

על דברי הכתוב כאן יש מקום לשאול: לאחר שישראל מובטחים מפי הגבורה. שישבו לבטח בארצם: למה עריכה התורה להוסיף: "ונתתי שלום בארץ"? כלום תיתכן ישיבה בטוחה בארץ ישראל בלא שלום?

אלא אמרים חכמי ישראל בהבטחת הכתוב "ונתתי שלום בארץ" אין הכוונה להשגת שלום מהתנכלות אויבים מבחוץ, אלא לשלום פנימי בין חלקי העם לכיתותיו ולמפלגותיו ובין איש לרעהו. וכבר אמרו חכמינו ז"ל במסכת יומא (ט', ע"ב): "מקדש ראשון מפני מה חרב? מפני שלושה דברים שהיו בו: עבודה זרה, וגילוי עריות ושפיכות דמים. אבל במקדש שני, שהיו עוסקים בתורה ובמצוות ובגמילות חסדים, מפני מה חרב? מפני שהיה בו שנאת חנם. ללמדך, ששקולה שנאת חנם כנגד שלוש עבירות: עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים".

ועוד אמרים חכמינו הקדמונים (בירושלמי פאה א'): בדורו של שאול היו בני תורה רבים ובכל זאת לא ניצחו את אויביהם, משום שהיו בהם דילטורין (= מלשינים) ומחלוקת. ואילו בדורו של אחאב כולם היו עובדי עבודה זרה – ובכל זאת ניצחו את אויביהם, משום שלא היו בהם דילטורין, והשלום היה שרוי במחנה ישראל.

רעיון זה מצינו גם בפסוקים הראשונים בפרשת "בחוקותי": הקדוש ברוך הוא אומר לבני ישראל: "ונתתי שלום בארץ" – אני מבטיחכם שעתיד לשרוד שלום בין אדם לחבירו בתוך קהל ישראל, וממילא יקום בכם: "וחרב לא תעבור בארצכם: ורדתם את אויביכם, ונפלו לפניכם לחרב"

"ונתתי את עריכם חרבה"

החכם הירושלמי רבי משה חגיז כותב בספרו "שפת אמת": יש שוטים האומרים, שכל הדר בישראל בזמן הזה עובר על גזירת הקדוש ברוך הוא "ונתתי את עריכם חרבה". כל האומר כך, הריחו שוטה: שכבר נאמר במקומות רבים, שאף לאחר חורבן המקדש לא זוהי שכינה ממקומה, ככתוב: "והיו עיני וליבי שם כל הימים" (מלכים א' ט', ג').

הלכות חג שבועות

א. בשישה בסיון חל יום חג השבועות. לאחר ימי ספירת העומר שנמשכו ארבעים ותשעה ימים שהם שבעה שבועות, לכן נקרא כך "חג השבועות" וכמו שנאמר "שבעה שבועות תספור לך... ועשית חג שבועות לה' אלוהיך", ובתורה לא מוזכר ענין מתן תורה בשבועות, מפני שהתורה ניתנה לעד ולעולמי עולמים, ולא שייך לקבוע יום – חג מיוחד בשביל זה ככל שאר המועדים.

ב. יש אומרים שבילול חג השבועות אין לקדש על הכוס אלא עד שיחיה ודאי לילה (שהוא כעשרים דקות) לאחר השקיעה), ויש חולקים ואומרים שאין לחוש לכך, ונכון לחוש לדברי הראשונים ולהמתין מלקדש עד לאחר צאת הכוכבים ובפרט במקומות אלו שאפשר להמתין, אבל בארצות אירופה וכדומה שהשקיעה מתאחרת מאוד בימי הקיץ, ובני הבית מצטערים לשבת ולהמתין עד הלילה, וגם זה גורם הפרעה לסדר לימוד הלילה יש להקל להם לקדש ולסעוד מבעוד יום, ואם אפשר טוב שימתינו עד תחילת השקיעה, ואז יקדשו ויסעדו, וטוב שיאכלו כזית לחם בצאת הכוכבים.

מה שנאמר בהלכה הנ"ל מדובר בקידוש, אבל ערבית אפשר להתפלל מבעוד יום, ולחזור על קריאת שמע כשיגיע זמן צאת הכוכבים.

ג. נהגו בכל תפוצות ישראל להיות ערים בליל חג השבועות ולעסוק בתורה עד עלות השחר, וכתוב בזוהר הקדוש: "כל אלו שמתקנים התיקון בלילה הזאת ושומרים בו, כולם יהיו רשומים וכתובים בספר הזיכרונות, והקב"ה מברך אותם בשבעים ברכות וכתרים של עולם העליון". ועוד כתוב בספרים הקדושים שכל מי שלא ישן בלילה הזאת אפילו רגע אחד ויהיה עוסק בתורה כל הלילה – מובטח לו שישלם שנתו ולא יארע לו שום נזק בשנה ההיא. והטעם שנשארים ערים לפי שבזמן קבלת התורה היו ישראל ישנים כל הלילה והוצרך הקב"ה להעירם על ידי קולות וברקים, ולכן מתקנים את זה על ידי לימוד תורה בלילה הזאת.

ד. נהגו בכל תפוצות ישראל להיות ערים בליל חג השבועות ולעסוק בתורה עד עלות השחר.

נאמר בזוהר הקדוש: "כל אלו שמתקנים התיקון בלילה הזאת ושומרים בו, כולם יהיו רשומים וכתובים בספר הזיכרונות, והקב"ה מברך אותם בשבעים ברכות וכתרים של עולם העליון".

עוד כתוב בספרים הקדושים שכל מי שלא ישן בלילה הזאת אפילו רגע אחד ויהיה עוסק בתורה כל הלילה – מובטח לו שישלם שנתו ולו יארע לו שום נזק בשנה ההיא.

והטעם שנשארים ערים לפי שבעת קבלת התורה היו ישראל ישנים והוצרך הקב"ה להעירם על ידי קולות וברקים, ולכן מתקנים את זה על ידי הלילה הזאת.

ה. תיקון ליל שבועות שייך רק לאנשים, אבל הנשים אינן אומרות תיקון ליל שבועות, ויש לכך טעמים.

(הבית היהודי)

הגלות של אור החיים הקדוש

שמץ ביזוי תלמיד חכם מחיב בגלות

הרב שלום שברון זצ"ל סיפר שה"אור החיים" הקדוש היה נוהג לשחוט בכל שבוע פרה, ולחלק את בשרה לתלמידי חכמים עניים בערב שבת. באחד הימים התברר כי כל שאר הפרות שנשחטו בעירו לקראת שבת היו טרפה, ורק הפרה שאותה שחט ה"אור החיים" היתה כשרה. הגיע, אפוא, אחד מעשירי העיר פאס שבמרקו, מקום מגוריו של ה"אור החיים", וביקש גם הוא חתיכת בשר כדי לענג באמצעותה את שבתו. "מה אעשה?" החזיר לו ה"אור החיים" – "חילקתי כבר את כל הבשר, ונותרה לי רק חתיכה אחת, שעלי לתת לתלמיד חכם אחד". "מיהו האישי?" – התענין העשיר. וכששמע שזהו תלמיד חכם פלוני, לעג: "וכי אותו מחשיבים לתלמיד חכם? והניף את ידו בביטול ובזלזול". ה"אור החיים" שתק, ולא נתן לו את חתיכת הבשר. לאחר מכן גילו לו כי מן השמים שמגיעה לו גלות על כך שלא מחה על ביזוי תלמיד חכם.

וגלות היתה גזרה שאותה קבלו על עצמם צדיקים על מנת לכפר עוונות, לשבור את התאוות ולמעט כבוד. גדולי ישראל רבים נהגו לעשות זאת, כשהם מקפידים שלא לישון שני לילות רצופים במקום אחד. הגאון מוילנא ערך גלות, שבמהלכה התאכסן בפונדק שנערכה בו חתונה, שם חשדו בו שגנב חפץ יקר ערך, ומאחר והוא סרב לומר שהוא לא לקח, הפליאו בו מכות נמרצות, עד שהשליכו אותו החוצה, להנאתם המרובה של קהל המוזמנים. כאשר הבחין הגר"א שגם החתן ממלא פיו שחוק, הוא הודה לה' על שזכה לשמח חתן... גם רבי חיים מוולוז'ין קבל על עצמו גלות. מששמעה על כך זוגתו היא ביקשה להצטרף אליו, אולם רבי חיים הפעיר בה להישאר בבית, מחשש שלא תעמוד בכך. אך כשהתעקשה לקחה עימו בתנאי שלעולם לא תספר מי הוא, ומאחר ושמעו אמנם יצא בעולם, אך עדין לא הכירו את מראהו, קוה שיוכל להסתיר את עצמו. והנה, באחד הימים, נקלעו רבי חיים וזוגתו לסעודת מצוה של חתן וכלה, ותוך כדי כך ארע שנעלם חפץ יקר, כשהחשד נפל על רבי חיים, הזר. במהרה העמיד אותו הציבור במרכז המעגל וכלם הפליאו בו את מכותיהם. אשתו, אשר הבחינה בכל זאת ממקומה בעזרת הנשים, לא יכלה לשאת זאת, וזעקה מרה: "הרפו ממנו!". וכששמע זאת רבי חיים הוא קרא לעברה: "אל תעזי לגלות", כשהוא מתכוון שלא תגלה את שמו, אך הציבור שהבין שהוא אוסר על אישתו לגלות את מקומו של החפץ שהוא מסתיר, הגביר את מכותיו... רבי חיים קיבל אותן באהבה, אך אישתו לא יכלה לעמוד בכך, ולבסוף קראה: "הרפו מרבי חיים מוולוז'ין!". רק אז הבינו המכים את חמרת המעשה, הם נפלו לרגליו והתחננו לקבל את מחילתו, ואילו הוא הורה לאשתו לשוב הביתה, מאחר ולא הצליחה לעמוד בסיכומים... כיום אומר הרב שטינמן, אין צורך שהצדיקים יצאו לגלות. משום שהביזיונות בדמות הפשקווילים, התקשורת, והעיתונים, מגיעים אליהם לתוך ביתם...!

ארבעים ושנים פירושים

מיד בצאת שבת יצא ה"אור חיים" לגלות. היה זה בדיוק בשבוע שבו קוראים פרשת בחקתי, וה"אור החיים" אשר העיד על עצמו כי את כל תורתו כתב לשם שמים, וגם בגלות המשיך ולמד, והאור החיים חיבר באותו שבוע ארבעים ושנים פירושים על המילים "אם בחוקותי תלכו..." ביום שישי עבר ה"אור החיים" ביער, וראה יהודי חוטב עצים, אשר בכל הכאה והכאה שהכה עם גרזנו על העץ קרא: "לכבוד שבת קודש! לכבוד שבת קודש!" נהנה ה"אור החיים" מיראת השמים של יהודי זה, אשר על אף היותו מצוי לבדו ביער, הוא מכריז על עשית מצוה לשם שמים, ובכך מעזיר כי כונתו באמת טהורה, והוא פועל ללא פניות, וביקש ממנו

הגלות של אור החיים הקדוש (המשך)

להתארח בביתו בשבת. לאחר הסעודה יצא ה"אור החיים" עם מארחו לעבר בית הכנסת, כדי לשמע את דרשת הרב. וכה אמר הרב: "רבותי, זה עתה גילו לי מן השמים ארבעה עשר פירושים שאמר רבנו הקדוש, אביר הרועים, גדול הדור, פטיש החזק, נר המערבי, רבנו רבי חיים בן עטר שליט"א". ולאחר מכן אמר את הפרושים, וכשסיים עם כלם, אמר האורח האלמוני: "נכון כך אמר חיים בן עטר". למשמע הדברים לא ידעו היהודים את נפשם מרב זעם, כך מדברים על גדול הדור? ללא שום שם ותארי? אולם הרב הורה להם לעזוב את החלך לנפשו, שכן ודאי התעייף מטלטולי הדרכים. למחרת שב המעשה ונשנה, הרב דורש דברים בשמו של ה"אור החיים" הקדוש, והחלך מסכים שכך אמר חיים בן עטר. שוב זעם הציבור, ושוב הורה להם הרב שלא לעשות שפטים באורח, אלא רק להזהיר אותו שלא יתבטא כך. כאשר בפעם השלישית שוב אמר ה"אור החיים" בתגובה לחדושי התורה שאמר הרב בשמו, שכך אמר חיים בן עטר, לא יכול יותר לסלוח לו. כעת הוא כבר אכל, ישן וגם הזהר, חשבו כולם, וחפצו לעשות בו שפטים, אולם בהוראת הרב כלאו אותו תחלה בחדר סגור, עד להחלטה מה יעשה בו. רק במוצאי שבת כאשר החלה רוח סערה לנשב בחוצות העיר, וגרמה לעקירת העצים ולשבירת גגות, נודע לרב מהשמים שה"אור החיים" הקדוש כלוא בידי אנשיו, והוא אינו מסגל לערוך הברלה ולכון שמות קדושים, כמנהגו תמיד, ובשל כך הזדעזעו כל מוסדות תבל. אנשי המקום מיהרו להוציא את ה"אור החיים" ולבקש את סליחתו, ומן השמים הודיעו לו שמכסת הביזיונות שעבר כפרה על מעשהו, והוא יכול לשוב לביתו.

אור החיים על הפרשה

"וזכרתי להם ברית ראשונים אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים לעיני הגוים להיות להם לאלהים אני ה'"

רבותינו בתורת כהנים דרשו מנין שברית כרותה לשבטים דכתיב וזכרתי להם ברית ראשונים, הראשונים אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים.

ואור החיים הק' מוסיף שהכוונה בברית ראשונים למה שכתוב בירמיהו (פרק ב') זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולתיך לכתך אחריו במדבר, פירוש שה' יזכור לדור האחרון את הזכות של הדור הראשון שנכנסו בברית עם ה' באהבה רבה, ואלו הם הראשונים אלו אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים, היה קידוש ה' לעיני הגוים שעם ישראל הלך במדבר וקיבל את התורה וכך יתקדש שם שמים שהלכו בארץ לא זרועה לקדש באמצעותם אלהים חיים.

הלך מדברי אור החיים שמה שעם ישראל שעברו את השעבוד במצרים ואחרי כן את הגאולה, הליכה במדבר וקבלת התורה היא חסד לכל הדורות, הוא זכות לדורות הבאים וזכות זאת היא שתעמוד לדורות המאחרים, ואע"פ שמכל מקום היה להם תועלת לצאת מעבודת הפרך של מצרים מהשיעבוד הנורא תחת ידי פרעה, מכל מקום ההסכמה ללכת למדבר מקום אשר אין בו מים ומזון זהו חסד וזכות אשר יעמוד לדורות האחרונים, כי מכל מקום היה בזה קידוש השם לעיני הגוים לראות עם שלם מוסר נפשו כדי לקבל עליהם את האלהים ואת תורתו.

הברית הזאת, נראה לפי פירוש זה, היא משום קידוש ה' הגדול שבא לידי ביטוי ביציאתם ממצרים וקבלת התורה. זה מוכיח על המעלה הגדולה של קידוש ה', שזהו שעומד כמגן לדורו ולאורך כל הדורות.

סיפורי צדיקים

זכות שמירת העניינים

פעם ביקר רב אחד מגדולי ראשי הישיבות בירושלים אצל הגאון הקדוש רבי מאיר אבוחצירא זיע"א וביקשו עצה טובה לתלמידיו איך להתעלות ביראת שמים

אמיתית? השיבו הרב: העצה הבדוקה היא: "לשמור על העניינים ועל הלשון". והוסיף הרבי: "אני מבטיח, שמי שמעליח בעבודה זו, יגיע למדרגות נפלאות בעבודת ה'".

להושיע את ישראל

חולה ובעל יסורים היה הרב"ק ר' חיים מאיר מוויז'ניץ זצ"ל בשנה האחרונה לחייו. אף על פי כן היה לבו נתון לכל האנשים הסובלים שביקשוהו שיתפלל עליהם. השתתף בצערם וכשנשענו שמח בשמחתם. לילה אחד בשעה שתיים אחר חצות, התעורר משמשו משנתו וראה את הרב החולה עומד ליד מיטתו. חשש שמא חש ברע, אך הרבי הרגיעו: "סלח לי שהערתיד אבל אמור נא לי, אולי זוכר אתה את שם אמא של אותה אישה שהיתה כאן בשבוע שעבר וביקשה שאני אתפלל לישועתה?.....".

למען כבודה של השבת

פעם נסע רבי יהודה צדקה, ראש ישיבת "פורת יוסף", ללונדון בלוית גבאי הישיבה לשם מגבית כספים לישיבה. עם הגיעם ללונדון נודע לראש הישיבה, כי אחד הנדיבים הלונדוניים אינו שומר שבת. רבי יהודה ציווה על גבאי הישיבה לגשת אליו לשם המגבית. שמועות בואו של רבי יהודה צדקה התפשטו במהירות בלונדון, ונדיבים רבים עבאו על דלתו, כשתרומתם בידם. למבוכת הגבאי, גם הנדיב מחלל השבת הגיע, ובידו תרומה נכבדה עבור הישיבה. בזמן שהמתין הנדיב לתורו להיכנס אל הרב, התלחש הגבאי עם הרב בניסיון לשכנעו לקבל את תרומת הנדיב ולא לביישו. אך רבי יהודה עמד בתוקף על דעתו: "ישיבתנו לא תיבנה ממחוללי שבת", הצחיר בתוקף. בלית ברירה נאלץ הגבאי להבחיר לנדיב כי תרומתו לא תתקבל עקב חילול השבת שלו. הנדיב נדהם וביקש לשוחח עם הרב בארבע עיניים. בשיחה עם הרב קיבל על עצמו הנדיב להקפיד היטב על שמירת השבת. רק לאחר ששמע הבטחה זו מפי הנדיב, כיבד רבי יהודה את מתנת ידו, ובירכו שיעלה מעלה מעלה בשמירת התורה והמצוות.

(מתוקים מדבש)

צדיקים במיתתם קרויים חיים

רבי חיים חורי זיע"א

ר' חיים חורי נולד בשנת ה'תרמ"ה בעיר הדיגת שבאי ג'רבה טוניס. נשא לאישה את ביתו של ר' דוד חדאד, הרביץ תורה ומונה לחזן בקהילת גאבס. חזר להדיגת והחל לכהן כרב וכדיין אך בשנת ה'תרפ"ו כאשר קהילת גאבס פנתה אליו שב לכהן כרבה הראשי וכדיין. התנגד בחריפות לחינוך הערפתי, דאג לעניי הקהילה, הקים את ישיבת "תורה וחיים" וכן מוסדות צדקה וחסד, ייסד קופה מכספי ציבור למימון הוצאת ספרים לאור, הקפיד להיות תמיד ראשון התורמים על מנת לשמש כדוגמה ונודע כדרשן בחסד עליון. תמך באופן נלהב בעלייה לארץ ישראל וביתו שימש כתחנת מעבר לעולים בלתי-לגאליים. השתוקק מאוד לקיים את המצוות התלויות בארץ ובשנת ה'תשט"ו עלה לארץ ישראל, התגורר תקופה קצרה בבית בנו (ר' יונן אברהם) בבני ברק והתיישב בבאר שבע.

סיפור מדהים על רבי חיים חורי זיע"א

במהלך מלחמת העולם השנייה, פלשו הגרמנים הארורים לעיר גאבס שבדרום טוניסיה, וכדרכם עשו שם מהיהודים את זהבם. הם הקימו בגאבס מחנה צבאי, ופקדו על רב העיר הגאון רבי חיים חורי זצ"ל (שהשבוץ כ"ה אייר חל יום הילולתו) וועד הקהילה לשלם להם קנס גבוה של זהב שנלקח מכל בני הקהילה ומתכשיטי הנשים. מפעם לפעם היו דורשים מרבי חיים ומחזוועד דברי מאכל (קמח, בשר, דגים וכיו"ב), שמיכות ובגדים, והרב היה ממלא את מבוקשם ללא שהיות. יום אחד, נכנסו הקצינים הגרמנים אל ביתו של רבי חיים ובפיהם דרישה נוראה כי תימסרנה לידיהם שתי בחורות יהודיות. רבי חיים נרעש עד עמקי נשמתו. הוא קם ממקומו בסערת רגשות, והודיעם בנחרצות כי דבר זה אינו בא בחשבון, בשום פנים ואופן!

כעס רב הציק את הקצינים היהירים. הם הביטו במבט קר כקרח בעדיק הקדוש, ואיימו בקול מקפא, כי אם תוך שבוע לא תתמלא דרישתם, יצאו הם לרחוב ויחטפו בעצמם שתי נערות. מהרגע בו יצאו הגרמנים מביתו, לא חדלו החששות ללוות את הרב, והוא חרד מאד כי יבצעו חיות הטרף הללו את זממם. בכל לילות השבוע, נדדה שנתו, והוא התהלך בחדרו אנה ואנה, כששפתיו רוחשות תחנונים ללא הרף.

בתום השבוע הקצוב, התייצבו הקצינים בדיוק גרמני בבית הרב. "היכן העלמות היהודיות?!" נבחו. נסוך בטחון בה', השיבם הרב הקדוש ללא חת ובתקיפות כי לעולם לא ימלא את דרישתם זו! הקצינים יצאו מלפני הרב בכעס גדול, ובדרכם פגשו שתי בחורות יהודיות, העלו אותן בכח על הג'יפ ונסעו במהירות.

מרגע שיצאו הגרמנים מלפניו, היה רבי חיים שקוע בתפלות ותחנונים לפני קונו שיחוס וירחם ויבטל את רוע הגזירה. וכשנודע לו שחטפו הקצינים שתי בחורות יהודיות, הגביר את זעקותיו וקול בכיו, ולא התייאש מרחמי הא-ל. והנה, הנס לא איחר מלבוא.

כעבור מחצית השעה, נדהמו בני הבית לראות את שתי הבנות על מפתן דלתו של הרב. כששמעו את סיפורם, נפעמו עוד יותר. וכך הן סיפרו: "לאחר שהועלנו בכפייה אל הג'יפ, נסעו הגרמנים כברת דרך, עד שהגיעו לבית הכנסת הגדול. והנה לפתע ירדו שני אריות של אש מן השמים, ונעבו באיום אל מול הרכב! לאחריהם הופיע איש זקן הדור זקן ארוך ולבן, שגער בגרמנים, שחרר אותנו מידם, והובילנו עד לפתח בית הרב. כאשר הגענו לכאן, מיד נעלם האיש מעינינו, ושוב לא ראינוהו". (על פי הספר "חיי חיים", מעדות השוטר בוכבזה יצ"ו מקרית גת)

יום חמישי כ"ה באייר יום הילולתו זיע"א.

לזיווג הגון

דוד בן אילנה.
צליל בת אסתר
מירית בת דניאלה
גולן בן אסתר.
אביה בן וידיאן.
צופית בת שרונה.
גל בת אסתר.
עופרי בן עמית.
שרה בת אוסנת
שולמית.
אביה בת אוסנת
שולמית.

לרפוי"ש

ברוך חי בן לאה.
רחל בת שרה.
מירה בת רחל.
ר' נפתלי בן נעמה.
ציונה בת נעמיה.
שמעון חמו.
ימנה בת חנינה.
אלגריה בת מרים.
אליאן בת עזיזה.
יוסף בן מרים.
מאיר בן חנינה.
איתי בן אהובה.

לענין

אליהו בר שרה.
מזל בת חנה.
יעקב בר מזל.
יצחק מאיר בר מזל.
ארלט חנה בת פריחה.
יוסף בר חנה.
ינית בת רחל.
סול בת מסעודי.
יצחק אברהם.
עמרם דמרי.
חנה בת מרים.
צבי כהן.